

Heroverfor stod imidlertid det hensyn, at bidraget ikke må være større, end at den anden part, hos hvem bidraget skal indkræves, kan betale det. Og dette hensyn førte til, at man fastholdt brøkerne $\frac{2}{5}$ for moderens bidrag og $\frac{3}{5}$ for faderens bidrag.

I 1948 indførte man endvidere en ligestilling mellem enker og enkemænd med hensyn til *betingelserne* for at få bidrag til børn.

Indtil denne ændring fandt sted, havde enkemænd kun i ringe omfang kunnet få udbetalt børnebidrag; på den anden side havde der i det omfang, bidrag kunne udbetales til enkemænd, været en ligestilling mellem enker og enkemænd med hensyn til størrelsen af det udbetalte bidrag, der altid var $\frac{2}{3}$ af udgifterne ved barnets underhold i et godt plejehjem på den egn.

Det er i motiverne til § 219 i lov om offentlig forsorg udtalt, at man måtte finde det principielt rigtigt, at enkemændene i henseende til bidragets størrelse blev sidestillet med andre mænd, der er berettiget til at få bidrag til deres børn, og det foresloges derfor, at det bidrag, der kan ydes til en enkemand, fastsættes til $\frac{2}{5}$ af det fulde normalbidrag. Dette synspunkt trængte igennem, således at forholdet $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{5}$ også blev gennemført for enker og enkemænd, jfr. lovens § 219, stk. 2.

Det er på dette punkt, købstædernes sociale udvalg og socialinspektørerne nu ønsker lovens regel ført tilbage til retstilstanden før 1948, hvilket dog formentlig vil sige, at man ønsker, at der såvel til enkebørn som til enkemandsbørn kan udbetales $\frac{3}{5}$ af det fulde normalbidrag.

Udgiften ved en sådan ændring kan anslås til at blive 350 000 kr. årlig — forudsat at normalbidragene forhøjes som foreslået i lovforslaget. Heraf afholder staten $\frac{4}{7}$ eller 200 000 kr.

Det bemærkes, at en ændring af § 219, stk. 2, måtte medføre, at der skete en tilsvarende ændring i § 224, stk. 1, om bidrag til børn af fraseparerede eller fraskilte forældre i tilfælde, hvor den ene af forældrene er død.
